

Sygn. akt III AUa 159/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Marcjanna Górską (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Micorek-Wagner

SO del. Marzena Wasilewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca 2017 r. w W.

sprawy L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 listopada 2015 r. sygn. akt VII U 922/15

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Marzena Wasilewska Marcjanna Górską Małgorzata Micorek-Wagner

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 23 kwietnia 2015 r. odmówił L. B. prawa do przeliczenia emerytury z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej od dnia 1 marca 2015 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. mających ustalone prawo do świadczeń według tzw. zreformowanych zasad obowiązujących od dnia 1 stycznia 2009 r. ponowne ustalenie wysokości świadczenia dokonuje się w oparciu o uregulowania zawarte w art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie organ rentowy zauważył, że zgodnie z art. 183 ust. 6 w zw. z art. 108 ustawy dla osób, które po dniu przyznania świadczenia nadal podlegają ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym, ponownego ustalenia wysokości emerytury dokonuje się na wniosek zgłoszony po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń, jeżeli ubezpieczenie ustało w ciągu roku kalendarzowego. Ponowne obliczenie wysokości świadczenia polega na: ustaleniu kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury z uwzględnieniem waloryzacji tych składek; podzielenie tych składek przez wartość średniego dalszego trwania życia ustalonego dla wieku ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Organ rentowy zauważył, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca od którego została podjęta

wypłata emerytury po raz pierwszy do miesiąca zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury związane z uwzględnieniem dalszego okresu zatrudnienia i osiąganego wynagrodzenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony L. B., który nie zgadzając się ze stanowiskiem ZUS wskazał, że stosunek pracy rozwiązał z dniem 6 marca 2015 r. i dlatego nabył on prawo do naliczenia emerytury w uwarunkowaniach wynikających z daty rozwiązania umowy o pracę. Na rozprawie w dniu 19 listopada 2015 r. wnioskodawca sprecyzował zakres odwołania wskazując, że domaga się przeliczenia świadczenia przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do obliczenia wysokości świadczenia emerytalnego zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjął kwotę bazową obowiązującą od dnia 1 marca 2015 r. oraz stwierdził odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, że L. B., urodzony (...), w dniu 6 listopada 2014 r. złożył wniosek o emeryturę. W rozpoznaniu przedmiotowego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 2 grudnia 2014 r. przyznał L. B. prawo do emerytury od dnia 15 listopada 2014 r. Ustalając wysokość świadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął:

- do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych –

przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych z okresu od 2000 r. do 2009 r. w wysokości 248,71%; kwotę

bazową w wysokości 3191,93 zł; okresy składowe w wymiarze 37 lat, 2 miesięcy; okresy nieskładkowe w wymiarze 5 lat, 3 miesięcy i 29 dni. Ustalona w ten sposób emerytura stanowiła kwotę 4894,16 zł;

- do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art.26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 309021,70 zł; kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 674841,16 zł; okres średniego dalszego trwania życia tj. 209,2 miesięcy. Wysokość świadczenia w tym przypadku wyniosła 4702,98 zł;

- do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - przyjęto 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy, określając wysokość świadczenia na kwotę 4741,21 zł. Jednocześnie z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczonego, organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia..

W dniu 6 marca 2015 r. ubezpieczony rozwiązał dotychczasowy stosunek pracy i złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o doliczenie stażu pracy, doliczenie składek oraz podjęcie wypłaty świadczenia emerytalnego. Wraz z wnioskiem L. B. złożył świadectwo pracy z dnia 6 marca 2015 r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 24 lutego 2015 r. W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy przeprowadził postępowanie wyjaśniające i w dniu 26 marca 2015 r. wydał decyzję, którą ustalił wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od 1 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych do ustalenia wysokości emerytury przyjął: do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych z okresu od 2000 r. do 2009 r. w wysokości 248,71%; kwotę bazową w wysokości 3191,93 zł; okresy składowe w wymiarze 37 lat, 8 miesięcy i 7 dni (nastąpiło zwiększenie w stosunku do decyzji z dnia 15 listopada 2014 r.); okresy nieskładkowe w wymiarze 5 lat, 3 miesięcy i 29 dni. Ustalona w ten sposób emerytura została określona na

4945,24 zł. Do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 310377,78 zł; kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 674841,16 zł; okres średniego dalszego trwania życia tj. 207,1 miesięcy. Wysokość świadczenia w tym przypadku wyniosła 4757,21 zł. Do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - przyjęto 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy określono wysokość świadczenia na 4802,02 zł.

Następnie w dniu 13 kwietnia 2015 r. ubezpieczony złożył zastrzeżenia do decyzji z dnia 26 marca 2015 r. w zakresie kwoty bazowej przyjętej przez organ rentowy do ustalenia emerytury wskazując, że w jego przypadku powinna zostać zastosowana kwota bazowa z dnia 1 marca 2015 r. W związku z powyższymi uwagami ubezpieczonego organ rentowy dokonał analizy sprawy i w dniu 23 kwietnia 2015 r. wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalno-rentowych ubezpieczonego oraz na podstawie zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony. Sąd podkreślił, że autentyczność zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron i dlatego Sąd uznał ten materiał za pełnowartościowy i cechujący się wysokim walorem dowodowym. Sąd dał też wiarę zeznaniom ubezpieczonego złożonym w charakterze strony nie znajdując podstaw do ich podważenia.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie jest uzasadnione i podlega uwzględnieniu.

Sąd zaznaczył, że spór pomiędzy stronami dotyczy wyłącznie stwierdzenia, czy organ rentowy na gruncie decyzji z dnia 23 kwietnia 2015 r. zasadnie odmówił ubezpieczonemu prawa do ustalenia emerytury z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2015 r.

Sąd zważył, że z akt sprawy wynika, że ubezpieczony od chwili przyznania prawa do emerytury (tj. od dnia 2 grudnia 2014 r.) nie pobrał tego świadczenia ani razu. Z wnioskiem o podjęcie wypłaty emerytury wystąpił dopiero w dniu 6 marca 2015 r., tj. czasie obowiązywania nowej kwoty bazowej wynoszącej od dnia 1 marca 2015 r. 3308,33 zł. Pomimo takiego stanu rzeczy organ rentowy przy ponownym ustaleniu wysokości świadczenia przyjął kwotę bazową obowiązującą od marca 2014 r. a nie od marca 2015 r. W rezultacie, zdaniem Sądu pierwszej instancji, zaskarżona decyzja wydana została z ewidentnym naruszeniem art. 110 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015, poz. 748 j.t.).

Sąd Okręgowy zauważył, że zastosowanie dyspozycji art.108 w zw. z art.183 ust. 6 ustawy o FUS odnosi się wyłącznie do sytuacji dokonania przeliczenia świadczenia przez organ rentowy z urzędu po złożeniu przez ubezpieczonego wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia (bez wniosku o jego przeliczenie) i związane jest wyłącznie z ustaleniem części składowej świadczenia emerytalnego obliczonej na podstawie art. 26 ustawy (która to ulega automatycznemu zwiększeniu wraz ze zmianą zgromadzonych składek). Nadto dyspozycja art.183 ust. 6 ustawy, zdaniem Sądu, nie powoduje wyłączenia dyspozycji art. 109 ustawy, albowiem ustawodawca nie przewidział w tym przepisie ograniczenia podobnego do tego jakie zastosował w art. 183a ustawy (zgodnie z art. 183a. przepisów art. 183 nie stosuje się do emerytur przyznanych ubezpieczonym, którzy prawa do emerytury nabyli na podstawie art. 50a lub 50e.). Skoro zatem analogicznego ograniczenia brak w art. 183 ustawy co do

stosowania art. 109 ustawy, to znajduje on pełne zastosowanie w mniejszym przypadku. Z treści art. 109 ust. 1 ustawy o FUS wynika, że na wniosek emeryta lub rencisty wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty ulega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113.

Zgodnie zaś z treścią art. 110 ust. 1 - wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne (...) przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Natomiast w myśl art. 110 ust. 2 ustawy -

warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że z ugruntowanego orzecznictwa, wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 grudnia 2004 r., sygn. akt II UZP 11/04 - ubezpieczony, który we wniosku o podjęcie wypłaty zawieszony emerytury nieprzerwanie od dnia ustalenia prawa do niej nie zgłosił wniosku o ponowne obliczenie podstawy tego świadczenia stosownie do art. 110 ust. 1 w związku z ust. 2 ustawy emerytalnej - zachowuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru. Pogląd ten potwierdzono również w głosie Kamila Antonowa GSP - Prz.Orz.2005,4.13 - stwierdzając, że do ustalenia prawa wysokości przeliczonego świadczenia należałoby przyjąć kwotę bazową z roku zaprzestania zatrudnienia, jeżeli wniosek o ponowne obliczenie emerytury lub renty został złożony w następnych latach kalendarzowych.

Przenosząc powyższe wywody prawne na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zauważył, że ubezpieczony L. B. miał prawo do ustalenia wysokości emerytury w zakresie świadczenia przyznanego na podstawie art. 53 ustawy w oparciu o kwotę bazową obowiązującą od dnia 1 marca 2015 r. Stosunek pracy rozwiązał bowiem z dniem 6 marca 2015 r. (tj. w dacie obowiązywania nowej kwoty bazowej), do chwili rozwiązania stosunku pracy nie pobrał świadczenia emerytalnego, legitymuje się wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru powyżej 130% (wynosił bowiem 248,71%), jak też wystąpił ze stosownym wnioskiem (w trybie art. 109 ustawy) w dniu 13 kwietnia 2015 r. Zatem mając na uwadze nie tylko wykładnię gramatyczną art. 110 ust. 1 w związku z ust. 2 ustawy emerytalnej lecz również jego ratio legis, Sąd Okręgowy, uznał, że decyzja organu rentowego wydana w stosunku do wnioskodawcy była błędna.

Jednocześnie Sąd dostrzegł przesłanki do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego przewidzianej w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zdaniem Sądu, organ rentowy wbrew obowiązującym przepisom ustawy nie ustalił wysokości świadczenia emerytalnego w oparciu o kwotę bazową z dnia 1 marca 2015 r. pomimo dyspozycji z art. 109 w zw. z art. 110 ustawy o FUS i poprzestał wyłącznie na wąskim zastosowaniu się do dyspozycji art. 108 w zw. z 183 ust.6 ustawy. Z tych względów i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie prawa materialnego poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności, przepisu art. 183 ust. 6, art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015, poz.748) oraz przepisów postępowania, t.j. art. 233 § 1 k.p.c. przez - błędne ustalenie stanu faktycznego, że ubezpieczony, którego wysokość emerytury została ustalona w sposób mieszany, ma prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 ustawy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie jego uchylenie i skierowanie sprawy do sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że nie podziela stanowiska Sądu pierwszej instancji albowiem, jego zdaniem, do przeliczenia wysokości emerytury należnej ubezpieczonemu ma zastosowanie przepis art. 183 ust. 6 ustawy, w myśl którego do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1 - 5, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108.

Powyższe przepisy wykluczają możliwość dokonania innego sposobu przeliczenia emerytury niż wskazany w art. 108 ust. 2 ustawy, co powoduje, że niemożliwe jest ponowne ustalenie części emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy przy zastosowaniu reguł przewidzianych art. 110-111 ustawy.

Skarżący zaznaczył, że prezentowane stanowisko znajduje uzasadnienie w utrwalonym orzecznictwie, w myśl którego art. 108 i 183 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wykluczają możliwość dokonania innego sposobu przeliczenia świadczenia niż wskazany w art. 108 ust. 2 tej ustawy, także w sytuacji gdy ubezpieczony zaprzestaje kontynuowanie zatrudnienia. W taki sposób wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Lublinie w orzeczeniu z dnia 5 września 2012 r. sygn. akt III AUa 677/12 (Lex 1220544), Sąd Apelacyjny w Katowicach w orzeczeniu z dnia 25 września 2012 r. sygn. akt III AUa 24/12 (Lex 1223181).

Ubezpieczony L. B. złożył odpowiedź na apelację domagając się jej oddalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona albowiem zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem prawa materialnego.

Na wstępie warto przypomnieć, że decyzją z dnia 2 grudnia 2014 r. organ rentowy przyznał L. B. prawo do emerytury od dnia 15

listopada 2014 r. ustalając jej wysokość według zasad przewidzianych w art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wyliczona w ten sposób emerytura obejmowała kwotę odpowiadającą 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 wymienionej ustawy. Wyplata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczonego. Decyzją z dnia 26 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął od 1 marca 2015 r. wypłatę emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy po uprzednim ponownym ustaleniu jej wysokości. Wobec zastrzeżeń wnioskodawcy, co do wysokości kwoty bazowej przyjętej do wyliczenia emerytury na podstawie art. 53 ustawy, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

W zaistniałej zatem sytuacji faktycznej podstawowe znaczenie dla oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku posiadała wykładnia art. 183 ust. 6 w aspekcie możliwości ponownego ustalenia wysokości emerytury odwołującego się z zastosowaniem do wyliczenia części „składowej” świadczenia stanowiącej 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy, kwoty bazowej obowiązującej od 1 marca 2015 r.. Przepis ten stanowi, że „do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1-5, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108”. W ocenie Sądu Apelacyjnego, treść cytowanego przepisu wynikająca z jego brzmienia (wykładnia językowa), nie pozostawia wątpliwości, że w razie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury „mieszanej” przeliczenie takiego świadczenia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego (art. 108), co polega na powiększeniu emerytury o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury. Taka regulacja oznacza, że wykluczona jest możliwość stosowania innego mechanizmu przeliczenia emerytury, co trafnie podnosi apelujący. Nie ma racji Sąd Okręgowy jakoby możliwość przeliczenia emerytury ustalonej na podstawie art. 53 ustawy wynikała z faktu, że dyspozycja art.183 ust. 6 ustawy nie przewiduje wyłączenia art. 109 ustawy, zgodnie z którym na wniosek emeryta lub rencisty wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty ulega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113. Przedstawiona przez Sąd pierwszej instancji argumentacja nie mieści się bowiem w regułach wykładni prawa, w tym w regułach wykładni językowej, mających pierwszorzędne zastosowanie.

Regulacja art. 183 ust. 6 ustawy, co wynika z brzmienia przepisu (unormowanie pozytywne) jest regulacją pełną, jednoznacznie określającą sposób ponownego ustalenia wysokości emerytury „mieszanej” poprzez odwołanie się do art. 108 ustawy. Konstrukcja przepisu jest zatem całkowicie odmienna od wskazanego przez Sąd pierwszej instancji art. 183a ustawy, który stanowi, że przepisu art. 183 nie stosuje się do emerytur przyznanych ubezpieczonym, którzy

prawa do emerytury nabyli na podstawie art. 50a lub 50e a zatem, wbrew przekonaniu Sądu, nie uzasadnia stosowania art. 109 ustawy.

Nadto warto zauważyć, że za takim rozumieniem omawianego przepisu przemawiają także reguły wykładni funkcjonalnej i celowościowej. Przepis art. 183 ustawy emerytalnej jest bowiem przepisem przejściowym i dotyczy, tzw. „emerytury mieszanej”. Emerytura tego rodzaju została przewidziana dla pierwszych roczników ubezpieczonych objętych nowym systemem emerytalnym, tj. dla osób, które osiągnęły wiek emerytalny w latach 2009-2014, jeżeli nie pobierają emerytury w systemie zdefiniowanego świadczenia i nie były członkami otwartego funduszu emerytalnego albo złożyły wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa. Grupa osób, o których mowa, może otrzymać emeryturę składającą się z kwoty odpowiadającej określonemu procentowi emerytury wyliczonej w systemie zdefiniowanego świadczenia (zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej) i z kwoty odpowiadającej określonemu procentowi emerytury wyliczonej według nowych zasad, tj. w systemie zdefiniowanej składki (zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej). W razie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania tzw. emerytury mieszanej przeliczenie takiego świadczenia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego (art. 183 ust. 6 w zw. z art. 108), co ma m.in. taki skutek, że niemożliwe jest ponowne ustalenie części emerytury obliczonej na podstawie art. 53 przy zastosowaniu reguł przewidzianych w art. 110 lub 111 ustawy.

Sąd odwoławczy podziela wyrażone w omawianej materii poglądy Sądów Apelacyjnych w Lublinie i w Katowicach, na które powołuje się apelujący.

W rezultacie, przyjęć należało, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa materialnego, t.j. art. 183 ust. 6 ustawy, co prowadzić musiało do jego korekty zgodnie z pierwszym wnioskiem apelacji.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Małgorzata Micorek-Wagner Marcjanna Górską Marzena Wasilewska